

VRŠOVICKÝ

11/2021



HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích



*"Listopad, listopad.
Lístek mi na dlaň spad.
Žlutý lístek z javora,
zima už jde do dvora."*

To zpívá Jožka Černý a uvádí podivuhodný měsíc. Proč je podivuhodný? Protože začíná tmou a končí světlem.

Opravdovou tmou přináší zimní čas. Zase budeme půl roku žít přirozený čas podle vůle Boží. Duchovní tmou přináší listopad svátkem Halloween.

Rodičům dětí nemusím připomínat ten všudevlezlý mumraj okultních potvor. Když sedím na kase, v duchu se modlím za děti, které rodiče vystrojují za zombie a podstrkují démonům do náruče. Ale to není konec.

Kde je tma, tam Bůh pošle světlo. Zprvu nesmělé. Plamínky tisíců svíček v kostele, na hrobech. Plamínky víry, naděje, lásky. A když je studený vítr uhasí, přijde opravdové světlo - začíná Advent. Letos přijde 28. listopadu.

Tak všem přeji, abychom přežili tu tmou s výhledem na světlo Vánoc.

Eva Urbanová

2. listopad

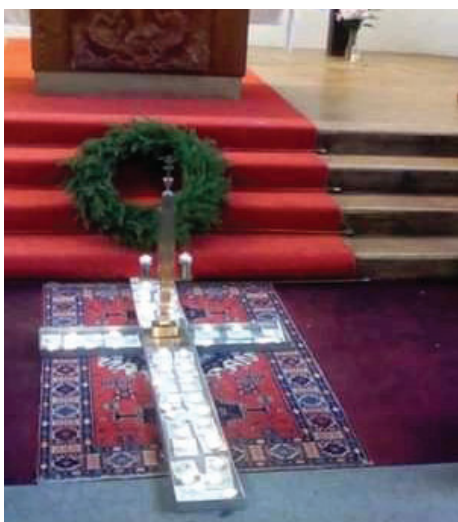
S dušičkami mrtvých se domlouváme po drátě který je stočen do věnečků a věnců pietně kladených jak pytlácká oka políčená vzpomínkám do nichž se ve své bezbrannosti chytíme sami.

Svíce

Hoříme pro tebe člověče nedočkavostí na tvých narozeninových dortech nadšením na vánočních stromcích a slavnostních stolech žalem ubýváme na tvých náhrobcích.

Byť jsi nám nevěrný s elektrinou s námi to vždycky nějak sfoukneš. Zůstáváme ti nejvěrnější. Až za hrob.

Alois Volkman



MODLITBA ZA ZEMŘELÉ

Dobrý Bože, ty jsi Stvořitel a Dárce života.

*Děkujeme ti za život náš i životy našich příbuzných a přátel.
S důvěrou ti svěřujeme naše zemřelé a prosíme,
abys je přijal do náruče své lásky.*

*Ukaž jim své milosrdenství a promiň jim jejich nedostatky.
Velkoryse je odměň za vše, co v životě vykonali dobrého a z lásky.
Naplně jejich víru a přijmi je mezi vyvolené v nebi.*

*Odpočinutí věčné dej jim, Pane,
a světlo věčné ať jim svítí,
ať odpočívají ve svatém pokoji.*

Amen

NEDĚLE V LISTOPADU

Památka zesnulých 2. listopadu

Lidově: Dušičky

*Odpočinutí věčné dej jim, ó Pane, a světlo
věčné ať jim svítí. (4. Ezdráš 2,34–35)*

První čtení (varianta I): Moudrost 3,1–9

První čtení (varianta II): Izajáš 25,6–9

Druhé čtení (varianta I): 1. Tesalonic-
kým 4,13–18

Druhé čtení: 1. Korintským 15,50–58

Evangelium: Jan 6,37–40

XXIV. neděle po svatém Duchu

7. listopadu

*Hospodine, Bože, má spáso, ve dne i v noci
před tebou úpím; kéž vstoupí moje modlit-
ba k tobě! (Žalm 88,2–3)*

První čtení: 1. Královská 17,10–16

Druhé čtení: Židům 9,24–28

Evangelium: Marek 12,38–44

XXV. neděle po svatém Duchu

14. listopadu

*Ukaž nám, Hospodine, své milosrdenství,
uděl nám svou spáso! Vyslechnu, co pro-
mluví Bůh Hospodin, zajisté vyhlásí pokoj
pro svůj lid. (Žalm 85,8–9)*

První čtení: Daniel 12,1–3

Druhé čtení (varianta I): Židům
10,11 –14.19–25

Druhé čtení (varianta II): Židům 10,31–39

Evangelium: Marek 13,1–11

Poslední neděle po svatém Duchu 25. listopadu

V katolické tradici slavnost Krista krále,
v reformační tradici Den Bible

*Bože, předej své soudy králi a svou spra-
vedlnost královskému synu, aby obhajoval
tvůj lid spravedlivě a tvé ponížené podle
práva. (Žalm 72,1–2)*

První čtení: Daniel 7,9–10.13–14

Druhé čtení: Zjevení 1,4b–8

Evangelium: Jan 18,33–37

I. neděle adventní 28. listopad

*Přistupte, klaňme se, klekněme, skloňme ko-
lena před Hospodinem, který nás učinil.
Uslyšíte-li dnes jeho hlas, nezatvrzujte svá
srdce! (Žalm 95, 6-8)*

První čtení: Jeremjáš 33, 14-16

Druhé čtení: 1. Tesalonickým 3, 9-13

Evangelium: Lukáš 21, 25-36

Jr 31, 7-9

Žd 7, 23-28

ev. Mk 10, 46-52

PANE, AŽ VIDÍM!

Pán Bůh mi včera přidal další den k celkovému počtu dnů mého života. Prožil jsem krásný a požehnaný den, naplněný až po okraj Boží milostí. Škoda, že na něj zapomenu, šlo mi večer hlavou, když jsem usedal za pracovní stůl na faře, abych si pro vás připravil to, co vám teď budu povídat. „Pane, nevím, co mám říkat, už jsem jim všechno řekl,“ znovu se mi vkrádala do mysli ta obsesivní myšlenka, se kterou v poslední době začínám přípravu snad každého svého kázání. Dal jsem tomu ještě šanci, pomodlil se, abych zastavil tok myšlenek, a zůstal ve mně dojem z prožitého dne: „Prosím, Pane, jestli mám napsat toto kázání, použij si ho, jestli chceš něco sdělit skrze mne tomu malému hloučku, o kterém už teď víš, v jakém počtu se sejde zítra v kostele – ke všemu bez varhaníka a paní Jeleny, tak jsem ti, Bože k dispozici, a jestli nechceš nic říkat, anebo použít jiná ústa či jiné způsoby, udělej to, prosím, vždyť na mém kázání nic a nikdo nestojí.“ A Pán Bůh začal konat, tedy ne, že by před mojí modlitbou nekonal, ale rozpochyboval mou mysl tím správným směrem a moje prsty se rázem rozběhly po klávesnici s podobnou lehkostí, s jakou jsem kdysi připravoval svoje primiční kázání, světe div se, bylo to tenkrát také na uzdravení slepého Bartimaia. Jak toho Pán Bůh docílil, ptáte se? Umocnil ve mně pocity z prožitého dne, který byl docela obyčejný, ale ve své obyčejnosti neobyčejně krásný a požehnaný. „Poděl se s nimi o to, co jsi prožil, spočítej si všechna požehnání,

která jsem ti dal, stejně si jich vybavíš jen pár a ten zbytek, jak ti žehnám, o tom ani nevíš, to ti na mysl nepřišlo, co jsem s tebou měl celý den práce.“ Čím tedy byl můj den zvláštní? Jestli čekáte strhující zážitky, dech beroucí dramata, zázraky a otevřená nebesa, tak to včera prožil někdo jiný, ne já. Byla sobota, sváteční den, kdy je volno a může se i o něco déle ležet v posteli. O sedmé hodině ranní přilehl k nám do lože ejhle, syn - Ruben! Sice jsem nadával, že nás nenechá ani v sobotu vyspat, ale už jeho jménem mi Bůh říká: „Přišlo za tebou jedno z mých požehnání, važ si toho! Važ si toho, že je ve věku, kdy ještě chce přiléhat k rodičům, ani se nenaděješ a ty se budeš doprošovat jeho přítomnosti.“ I další syn Rony se hlásil zkraje toho dne o slovo – totiž o nasycení z matčina prsu. „Bože, s těmi tvými požehnáními, se v tom mém případě nějak roztrhl pytel,“ myslím si. Ještě že nejmladší dcerky odjely na víkendový pobyt s vodáky, je o ně postaráno, jsou v péči zdatných vedoucích, vždyť i to je milost, že se nikdo u snídaně nehádá, neozývá se z jídelny pláč. To dopoledne jsem šel s Rubenem za ruku koupit náhradu za rozbitý vypínač, Vršovice byly zalité podzimním sluncem, ze stromů se snášelo zlátnoucí listí – žijeme ve zlatých Vršovických, ani jsem to Rubenovi nemusel říkat, co bych mu vysvětloval, když kolem bylo tolik světla? Cestou zpátky jsme se stavili v knihkupectví, koupil jsem si dvě knížky, o kterých jsem se dočetl, že jsou výborné a já se těším, až si je přečtu.

Pak jsme ještě pro Ronyho koupili krabici Sunaru a pro zájemce malinová lízátka, paralen a živočišné uhlí, takto požehnání vypínačem, beletrií, umělou výživou a léky jsme přišli domů. Miliony lidí na tomto světě si nikdy vypínač nekoupí, nemají kde a nemají s ním co spínat, nekoupí si knížku, protože třeba neumí číst, jejich děti nikdo umělou výživu nenakrmí a léky pro sebe si také neobstarají. Z jedné cesty po Vršovicích jsme se tak vrátili obtěžkáni tolika milostmi. Doma už vonělo maso k obědu, zelí a knedlík. Lahodným pokrmem jsme nasýtli svoje žaludky a vydali se na odpolední procházku k Hostivařské přehradě: zase ten gejzír podzimních barev, Rony v kočárku, okolo pobíhající Ruben, za mnou moje žena. Vynikající zmrzlina z Lidlu a cestou zpátky ještě zastavení na pouti, řetízkový kolotoč a skákací hrad v rychle se šerícím večeru. Doma pak opět jídlo, koupání nejmladšího syna a můj odchod na faru: „jdu napsat kázání!“ „A o čem bude?“ „To nevím, jak Pán Bůh dá.“ A Pán Bůh mi dal, abych si spočítal všechna požehnání uplynulého dne. Já marnotratník počítám a počítám, a většiny z nich se opravdu nedopočítávám. Udělejte si někdy i vy takovou denní bilanci Boží milosti. Určitě budete překvapeni, na co všechno jste v tom chvatu zapomněli, kolik věcí jste, podobně jako já, brali za samozřejmé, a přitom vůbec samozřejmé nebyly. Pokud se mi můj prožitý den uloží do paměti, jsem si jistý, že jednou na něj budu vzpomínat s vděčností: sobotní procházka s dětmi k přehradě, byli jsme mladí, zdraví, nic nás nebolelo – tedy mojí ženu bolela záda, já měl to ráno příšernou migrénu, ale čas milostivě obrousí takové maličkosti a zůstane to

dobré. Co pro nás věci a lidé znamenají, si zpravidla uvědomíme až tehdy, co o ně přijdeme. Dokud je máme, připadá nám to samozřejmé, obyčejné, všední, normální – takových věcí, dnů, příběhů a lidí máme dojem, že nás ještě čeká tisíce, ale to je iluze. V našem životě je všechno naprosto přesně rozpočítáno – na minuty, na hodiny, na roky. Karty, se kterými hrajeme, jsou jedny jediné a vystačit si s nimi musíme celý život. Na faře jsem pak ještě ten večer otevřel album fotografií z dětství. Na zašlých černobílých snímcích vidím sám sebe ve věku deseti let, bráchovi bylo dvanáct, a babička nás vzala v sobotní odpoledne roku 1984 na Hostivařskou přehradu. Šli jsme tenkrát stejnou cestou, dokonce jsme se i vyfotili jen pár metrů od míst, kde jsem se tu dnešní (včerejší) sobotu fotografoval v záři zapadajícího podzimního slunce se svými nejmladšími syny. Já své fotografie z procházky s babičkou našel, jestli moje děti najdou po třiceti sedmi letech fotografie v cloudu ví Pán Bůh.

Tak, Pane Bože, vidím, že jsem to kázání napsal. „Mluvil jsi o slepém Batimaiovi? Jak jsi jeho příběh mým ovečkám, co přišly do kostela, vyložil?“ „No, víš, Pane, já jsem to včera všechno prožil, že já jsem ten slepý Bartimaios, který nevidí, co by měl vidět, a volám: Smiluj se nade mnou, Synu Davidův. A ty se mně ptáš: co chceš, abych pro tebe učinil? A já říkám, že chci vidět – všechno, co pro mě děláš.“ Slepý odpověděl: „Pane, ať vidím!“ Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila.“ Hned prohlédl a šel tou cestou za ním.

*Kázání o XXX. neděli po svatém Duchu
24. 10. 2021*

PROGRAM NA LISTOPAD

5.11.	10 hod.	pátek	bohoslužba pro seniory	Vršovický zámek, kaple, slouží D. Frýdl
7.11.	10 hod.	neděle	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže O. Nováček
14.11.	10 hod.	neděle	bohoslužba	slouží D. Frýdl
21.11.	10 hod.	neděle	bohoslužba	slouží D. Frýdl
22.11.	9 hod.	pondělí	Víra! Lásky! Naděje - podle románu Temno uvádí jako dopolední představení pro studenty a seniory Vršovické divadlo MANA	Divadlo MANA
26.11.	10 hod.	pátek	schůze rady starších	sákristie
28.11.	10 hod.	neděle	I. neděle adventní - bohoslužba	slouží D. Frýdl

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@gmail.com
271724317 (Farní kancelář)

731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
Centrum MANA, zapsaný spolek
produkce: Tobiáš Frýdl, tel. 778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: produkce@vrsovickedivadlo.cz

Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

BÍLÝ KŮŇ, DVA PSI, JEDNA RAKEV. TEMNÁ MINULOST; O TĚ DNES BUDE ŘEČ

Ten zámek neměl štěstí na slušného majitele. Tedy zpočátku ano, ale pak se zámek dostal do víru historických událostí a stal se domovem, naštěstí dočasným, rodině Heydrichových. Na zámku byli kromě Němců a vězněných židovských chlapců taky čeští civilní zaměstnanci a dva psi. Služební vlčáci. A taky kůň. Bílý kůň. O rakvi bude řeč později.

Ti dva psi chodili se svými německými pány po zámeckém parku a budili náležitý respekt, od toho tam konec konců taky byli. Krásného bílého jezdeckého koně si pořídila Lina Heydrichová až po smrti říšského protektora. Jako správná zámecká paní, jíž se dozajista cítila být, projížděla se po okolí, seděla vzpřímeně na hřbetě svého krásného koně a dolů se nedívala. Jednou se takhle po ránu rozhodla, že si zase vyjede.

Štolba vyvedl koně ze stáje na prostor před zámkem, kde byli jako každé ráno nastoupení všichni židovští vězňové. Zámecká paní se vyšvihla do sedla, leč co se nestalo! Kůň se vzepjal a Linu Heydrichovou shodil k nohám nastoupených Židů. To byla tedy potupa pro pyšnou zámeckou madam, ta největší možná! Árijská nadřazená rasa se válí v prachu u nohou špinavých židovských vězňů! Ticho se dalo krájet, jen kůň neklidně podupával. Od té doby Lina Heydrichová na koně nesedla, kůň smutně stál ve stáji a nikdo si netroufal znovu ho osedlat.

V dubnu 1945 zámecká paní Lina Heydrichová opustila zámek a s ní pochopitelně i všichni němečtí vojáci. Na nádvoří zůstali oba služební psi, ve stáji bílý kůň a někde v koutě kovová rakev. Rakev původně patřila Klausovi, mrtvému jedenáctiletému synu zámecké paní. Ta, když byla nucena opustit naši zem, nechala rakev vykopat z hrobu, Klause dala zpopelnit a urnu vzala s sebou. Rakev byla zbytečná. Do zámku se nastěhovala, taky naštěstí dočasně, Rudá armáda a zámek teprve nyní poznal, zač je toho loket.



Jednoho dne se objevil na cestě před zámeckou branou muž. Chvilí se díval skrz mříže a pak se odvážil vstoupit. Kus dál na konci aleje stál pes. Pán si klekl na koleno a tiše zavolal psí jméno. Pes zpozorněl a pak se rozběhl. Skočil klečícímu pánovi na klín a olizoval mu tvář. Ten pes byl na začátku války zabavený jako služební plemeno a po dlouhých letech si pro něj jeho skutečný pán přišel.

Druhý pes takové štěstí neměl. Pro něj si jeho původní majitel nepřišel, a tak jeho konec byl drastický. Prostě ho sežrali. Nemůžu napsat - snědli, protože psi se nejedí. Krásný bílý jezdecký kůň musel po zbytek svého života orat. Zapřažený do opratí se vláčel od rána do večera po poli a nikdo se ho nezastal.

Rakev se válela po zámeckém areálu ještě pár let. Jednoho krásného dne zmizela v tavicí peci a šikovný řemeslník z ní nadělal popelníky s nahou mořskou pannou. No uznejte, milí čtenáři - sběratelé, kdo by nechtěl mít ve své sbírce unikátní popelník z rakve Klause Heydricha, nota bene s nahou mořskou pannou?

Zámek se už nikdy nevzpamatoval. Co nezničila Rudá armáda, to dorazil socialismus. O původní zámecké kráse snad vypovídá jen torzo vstupní brány, kterou hlídá kamenný kanec a medvěd. Osudy lidí jsou většinou známé, ovšem osudy jejich věrných kamarádů málokdy. Natož pak osud jedné nepotřebné rakve.

Podle vyprávění paní Heleny Vovsové sepsala Zuzana Zajícová



Krátká historie dolního zámku v Panenských Břežanech začíná kolem r. 1840, nedlouho potom, co se majitelem panství stal Matyáš Friedrich von Riese-Stallburg. Přesnější časové údaje o stavbě nejsou dosud známy, jen se ví, že stavba se protahovala a majitele finančně vyčerpala. Proto celý komplex vč. velkostatků převzala r. 1901 Hospodářská a úvěrová banka a r. 1909 rozprodávala ve prospěch věřitelů. Zámek koupil Ferdinand Bloch-Bauer, který však již vnější vzhled objektu neovlivnil. Ferdinand Bloch-Bauer po rozpadu první republiky odešel do emigrace. V zámku se usadil říšský protektor von Neurath a po něm Reinhard Heydrich.

Po válce byl zámek zestátněn a upraven. Sídli v něm Výzkumný ústav kovů. V současnosti je opět v soukromém vlastnictví, a byly

zahájeny restaurační práce. Veřejnosti je jak zámek, tak přilehlý park nepřístupný.

PAMÁTKA ZESNULÝCH MŮŽE BÝT POSILOU A PŘÍLEŽITOSTÍ K DĚKOVNÝM MODLITBÁM

V benediktinském klášteře ve francouzském Cluny se v roce 998 objevuje důraz na památku zemřelých, jako výraz spojení s celou církví, která oslavuje Krista. Reformace samozřejmě akcentovala skrytost údělu zemřelých, ale zachovala biblickou jistotu zvláštního pouta mezi církví bojující a zvítězilou. Jde o skutečnost, že mrtví žijí v Bohu, i když nevíme kde a jak a naše představy jsou nedostatečné. Přesto všechno každá vzpomínka na zesnulé může být provázena modlitbou, v níž je vyslovena bolest loučení (i Pán Ježíš Kristus plakal nad smrtí Lazara – J 11,35), vděčnost za všechno dobré a naděje na konečné setkání v Božím království.

Jak Svátek všech svatých, tak Památka zesnulých vyjadřují to, co vyznáváme v Apoštolském vyznání víry jako *communio sanctorum* – společenství svatých. Reformovaný teolog J. M. Lochman upozorňuje: „Zjevně se tu míní společenství svatých obepínající prostor a čas, vzájemná účast na společné víře a jejích účincích“ (Krédo. Kalich, Praha 1996). Ti, kdo nás ve víře předešli do Božího království, nás povzbuzují svědectvím svých životů. Soudobá církev bojující nemá zapomínat na své zesnulé, kteří svou smrtí nevypadli z Boží lásky a společenství Kristovy církve. Církev jako Kristovo tělo není roztržena skutečností pomíjivosti a smrti. Naším zesnulým tedy náleží vzpomínka, jak nás k tomu vyzývá např. Žd 13,7: „Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život, a následujte je ve víře!“ Bolest pozemského loučení často mírní čas, ale jistě nezpůsobí vymazání zemřelých z naší paměti. Na své blízké a drahé zesnulé budeme vždy vzpomínat. Je to lidské a plně křesťanské. V křesťanské perspektivě nám čas zemřelé dokonce přibližuje tím, jak se blíží i náš přechod do věčnosti. Ano, na zemi se jako lidé musíme rozloučit, ale máme vzpomínat a připomínat svědectví, lásku a vše dobré, co jsme od svých zesnulých přijali. J. M. Lochman připomíná existenci „ekumeny církevních dějin“ a společenství svatých jako „zpětnou solidaritu“ např. i s těmi, kteří v minulosti zapadli a zmizeli, jako oběti vítězů pozemských dějin.

Mnozí naši bratři a sestry v těchto dnech chodí na hřbitovy a někteří z nich položí květinu, zapálí svíčku nebo jen setrvávají v modlitbě a vzpomínce na své drahé doma či u hrobu. Rád bych Vás povzbudil, abyste citlivým a biblickým způsobem zmínili ve svých sborech toto období vzpomínání církve na zesnulé. Vzpomínejme, učme se od těch, kteří nás předešli, připomínejme církev zvítězilou a triumfující. Je v tom naděje a posila i pro nás. Nezapomeňme na ty, kteří prožili zvláště bolestivá loučení, zůstali opuštěni, ztratili blízké a těžce zápasí o vyrovnanost a odvahu jít a sloužit dál. Připomenutí zesnulých v těchto dnech může být posilou, příležitostí k modlitbě díky za život svědků i proseb za nadlehčení bolestí pozemských a úzkosti z budoucnosti. Ať je památka zesnulých mezi námi Bohem požehnána!

Kristus nás i dnes oslovuje slovem nesmírné naděje: „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. 26 A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.“ Jan 11, 25-26

Pavel Černý

KLAUN SI POVÍDÁ S BOHEM XXI.

PROČ SI MYSLÍM, ŽE NEJSEM ATEISTA (DOKONČENÍ)

Zkusím ještě něco. Třeba byli motýli melírovaní a nikdo se jich nelekl a stávali se ke své nelibosti potravou. A náhle se objevil mutant. Zrůda. Měl ornamenty na obou křídlech stejné, dokonce zrcadlově převrácené. Ostatní motýli se mu vysmívali, a to tak dlouho, dokud je někdo nesezobl. A zatím náš mutant žil vesele dál a bavil se tím, jak před ním jeho vylekaní nepřátelé zdrhali.

Nebo možná, že samička motýla má svůj osobní vkus a pravidelnost ji láká víc než kropenatost.

A pramotýl se v dávných dobách rozhodl pro pravidelnost proto, aby se zalíbil milované krasavici, aby pak ochotně někde na stéble trávy spolu uzavřeli registrované partnerství?

Možná, říkám si, mají ty různé ornamenty za úkol zabránit tomu, aby si to třeba babočka ne rozdala s otakárkem. Kdyby byli oba žíhaní, mohlo by snadno k takovému omylu dojít. Ale zase se mi vtírá otázka, kdože byl tak chytřej, že se rozhodl pro vývoj odlišných pravidelných ornamentů? Sám motýl asi ne, ten byl rád že je rád a vývojová teorie ho zajímala ze všeho nejmíň. Zkrátka ta oboustranná pravidelnost je pro mě záhadou a nutně bych potřeboval, aby mi ji někdo zdůvodnil. Ale ne teorií, to bych si mohl vystačit s tou vlastní. Ale odborným výkladem o logice vývoje ornamentu v přírodě. Zatím jsem ho nenašel, a tak mi to mé vysvětlení připadá nejpříjemnějším. A mám obavu, že se jiné pravdy nedopátrám. Řekl bych, že v tom se problém motýlích křídel podobá tomu různému šatníku Panny Marie, o němž se zmiňuji v kapitole XVII.

Promiňte mi, chtěl jsem sepsat vážnou úvahu a místo toho jsem zplodil něco, co by místo mě mnohem lépe napsal Ondřej Sekora.

Ale nejen motýlí křídla. Obdivem a úctou mě naplňovalo například rostlinstvo. Důmysl, s jakým je zařízeno, aby všechny ty druhy, co jich je, nevyhynuly, je obdivuhodný. Řešením jsou semínka. Příroda je však ze záhadných důvodů nevyřešila jednotně. Pampeliškám dopřála padáčky, protože předpokládala existenci větru, který je roznese dál. Javor má vrtulky, které rovněž počítají s větrem. Jo, a mimochodem, co bylo dřív, semínko, nebo strom?

Rostlina s půvabným botanickým názvem svízel opatřila své plody drobnými háčky a vsadila na to, že existují zvířata, jejichž srsti se zachytí a zvíře pak odnese semena dál do krajiny, kde se svízel zatím nezabydlel. A když ne zvíře, udělají to za něj děti, když pro radost hážou ty kuličky po sobě.

Nebo jádérko třešně. Kdyby nebyla kolem ta sladká dužina, pro kterou člověk třešň očeše, plody pak dodá obchodu s ovocem, někdo si je koupí a pecku vyplivne třeba sto dvacet šest kilometrů od onoho rodného stromu, co by se stalo? Jádérko by spadlo pod rodný strom. Ale díky popsanému putování nevyroste nový strom ve stínu toho starého, ale někde docela jinde.

Taková netýkavka spoléhá na to, že se jí někdo dotkne, a to je pro ni povel, aby vystřelila semínko o kus dál. Že by rostliny věděly o existenci větru, zvířete, člověka? Spíš bych byl ochoten věřit, že to ví někdo mimo ně, a proto je naprogramuje tak, aby onen vítr, zvíře, případně kolemjdoucí té rostlině, byť nevědomky, posloužil.

Slyšel jsem argument: všechny tyhle věci vznikly náhodou, a jelikož se osvědčily, zůstaly. Zatímco to, co bylo plané, nepřežilo. Nu dobrá. Jenom si občas říkám, jestli ono těch náhod nebylo nějak moc.

Nejen pampeliška či třešeň, ale i lidé se množí. Jim, jak známo, neposkytuje příroda pro tento účel padáčky a vrtulky, způsob množení je tu zcela jiného druhu, co vám mám povídat! A proto je tu cosi, čemu lidé říkají sex-appeal.

Muž a žena. Žena je uzpůsobena tak, aby svými oblostmi působila na mužovo libido. Ty tvary provokují jinou bytost, které se říká muž, je to výzva, aby se postaral o zachování rodu. Ano, ve všech případech, které jsem tady dosud vyjmenoval, se vždy předpokládá vědomí existence něčeho nebo někoho druhého. Prostě kdyby neexistoval vítr, může si pampeliška své padáčky strčit, kam uzná - nic by jí nebyly platné. Kdyby nebylo sex-appealu, nenapadlo by muže, aby se postaral o potomstvo tak, jak je dodnes v kraji zvykem. Kdyby nebylo toho zvláštního vztahu mezi pampeliškou a vánkem, mezi netýkavkou a tím, kdo se jí dotkne, mezi mužem a provokující oblostí ženy, nebylo by života na Zemi. Takže by bylo zapotřebí, aby pampeliška věděla, co je to vítr a co dokáže, a z toho důvodu by vytvořila padáčky, které by uspořádala do krásné, dokonale pravidelné koule, velikost padáček by pak musela být samozřejmě naprosto stejná, aby některý z nich nepřechuoval a nenarušoval estetiku pravidelnosti oné krásné koule... I když ta pravidelnost je jaksi bonus navíc - svůj účel by splnily i padáčky různé velikosti, ale nebylo by to tak pěkné - viz motýlí křídla. To všechno by musela vědět buď pampeliška, nebo někdo jinej. Ale nejde jen o pampelišku. Na světě je obrovské množství skutečností, které počítají s něčím, co stojí mimo ně. A s tím si nevím rady.

Co třeba léčivé byliny? Jakousi náhodou obsahuje každá nějakou látku, která má blahodárný účinek na člověka sužovaného chorobou. A člověk se naučil znát, při kterém neduhu nám jde k duhu heřmáněk, kterému čelí kostival či šalvěj. Jako by byliny měly na tomto světě nějaké poslání. Každá jiné. A to už je další náhoda. Ale uvěřit v miliardy náhod je přinejmenším stejně náročné jako uvěřit v existenci programu, který ty náhody naplánoval. Jenomže materialistická víra v neomylnost mozku a pěti smyslů něco takového prostě nepřipouští. A věda může poskytnout argumenty právě jen mozku, ale ne naší duši, jejíž existence není rovněž prokázána, a proto je radno v ni nevěřit. Svědomitý materialista nevěří tomu, co se nedá vědecky prokázat. Ale ono se nedá vědecky prokázat ani to, že duše neexistuje. Takže co s tím?

Jiří Suchý

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovicích pracuje v současnosti v tomto složení:

Helena Zezulková (1954) - předsedkyně

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Helena Valterová (1939)

David Frýdl (1974) – farář

Miloš Měřinský(1967)

Karel Červený (1957)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 22. 10. 2021

Jednání RS bylo zahájeno písní 56.

Aktuální stav hotovosti ke dni 22. 10. 2021: Banka: KB 45.993,93 Kč, MMB 4.975.586,78 Kč Pokladna: 15.396 Kč. RS bere na vědomí ekonomickou zprávu.

Závazky po splatnosti ke dni 22. 10. 2021 nejsou žádné.

Br. farář RS informoval o uhrazení příspěvku do fondu BP, BS a rozvoj Pražské diecéze pro rok 2021 ve výši 255.926 Kč dne 21. 10. 2021.

RS bere na vědomí uhrazení části nájmu Divadla MANA ve výši 250.000 Kč. Zbývá uhradit 100.000 Kč.

K dnešnímu dni 22. 10. 2021 probíhá připomínkové řízení a příprava smlouvy k projektu Česko náš domov, která by měla být schválena ke konci října 2021.

RS projednala otázku trvalého uložení uren. Po konzultaci se správou hřbitova na Zbraslavi a s úředníky MHMP a Ministerstva pro místní rozvoj bylo konstatováno, že současný způsob trvalého ukládání uren již neodpovídá platnému zákonu o pohřebnictví a urny není možné takto trvale ukládat vsypem na rozptylové loučce. RS se usnesla, že trvalé ukládání uren bez majitele ze zrušených schránek kolumbária dále již nebude zájemcům nabízet.

RS souhlasí s podáním žádosti o grant od MČ Praha 10 ve výši 350.000 Kč, tento grant by kofinancoval oba připravované projekty ve výzvách 47 a 58 v oblasti nepřímých nákladů.

RS jednala o zajištění farní kanceláře v čase Dušiček a rozdělila službu v jednotlivých dnech. K připravovanému 90. výročí Husova sboru bude v prosinci instalována v kostele výstava sborů CČSH (26 panelů A1). Výročí sboru bude připomenuto při bohoslužbě 19. 12. 2021. Těž bude zpracován článek k otištění v Českém zápase.

Bohoslužba s připomínkou památky zesnulých bude sloužena v rámci pravidelné nedělní bohoslužby 31. 10. 2021 v 18 hodin. Ten samý den proběhne koncert v 18 hodin - Gabriel Fauré Requiem, zpívají Pražští pěvci.

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.